

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2682/2020
01.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Васиљевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Влада РС, Канцеларија за Косово и Метохију, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3486/19 од 10.01.2020. године, у седници одржаној 01.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3486/19 од 10.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2423/19 од 25.09.2019. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужиоц тражио да се утврди да је са туженом засновао радни однос преузимањем из Привремених институција КиМ, почев од 05.11.2008. године, као дана престанка радног односа код претходног органа. Ставом другим изреке усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу, на име накнаде зараде за период од 01.07. до 31.12.2008. године, плати укупно 264.722,34 динара, у појединачним месечним износима, ближе одређеним овим ставом изреке, са законском каматом почев од 10-ог у наредном месецу за текући месец до исплате. Ставом трећим изреке тужена је обавезана да надлежном Фонду ПИО и Републичком заводу за здравствено осигурање, у корист тужиоца уплати одговарајуће доприносе за пензијско, инвалидско и здравствено осигурање, на износе досуђене ставом другим изреке. Ставом четвртим и петим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужена обавезе да му на име изгубљене зараде за период од 01.01.2009. до 15.03.2010. године, плати укупно 486.331,17 динара, са законском каматом на појединачне месечне износе, као и захтев за уплату доприноса за пензијско, инвалидско и здравствено осигурање на наведене износе. Ставом шестим, седмим и осмим изреке одбијен је и евентуачни тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је засновао радни однос са туженом, преузимањем из Привремених институција КиМ, почев од 05.11.2008. године, као дана престанка радног односа код претходног органа, да се обавезе тужена да му на име изгубљене зараде за период од 01.07.2008. до 15.03.2010. године, плати укупно 4.674 евра, са законском каматом на појединачне месечне износе од доспећа до исплате, као и захтев за уплату доприноса за

пензијско, инвалидско и здравствено осигурање на наведене износе, па је ставом деветим изреке одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3486/19 од 10.01.2020. године, ставом првим изреке одбијена је жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена у ставу, првом, четвртном, петом, шестом, седмом, осмом и деветом изреке, а ставом другом изреке одбијена је и жалба тужене и првостепена пресуда потврђена у ставу другом и трећем изреке. Ставом трећим изреке одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужена је изјавила ревизију због погрешене примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате разлике зараде, поднета је 23.06.2009. године, а вредност дела правноснажне пресуде који тужена ревизијом побија је 264.722,34 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност правноснажне пресуде не прелази граничну вредност за дозвољеност ревизије, односно динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је и ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић